

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Mordet på Agnes Margrethe Mathiesen

- **en retfærdig belysning af hendes sidste timer**

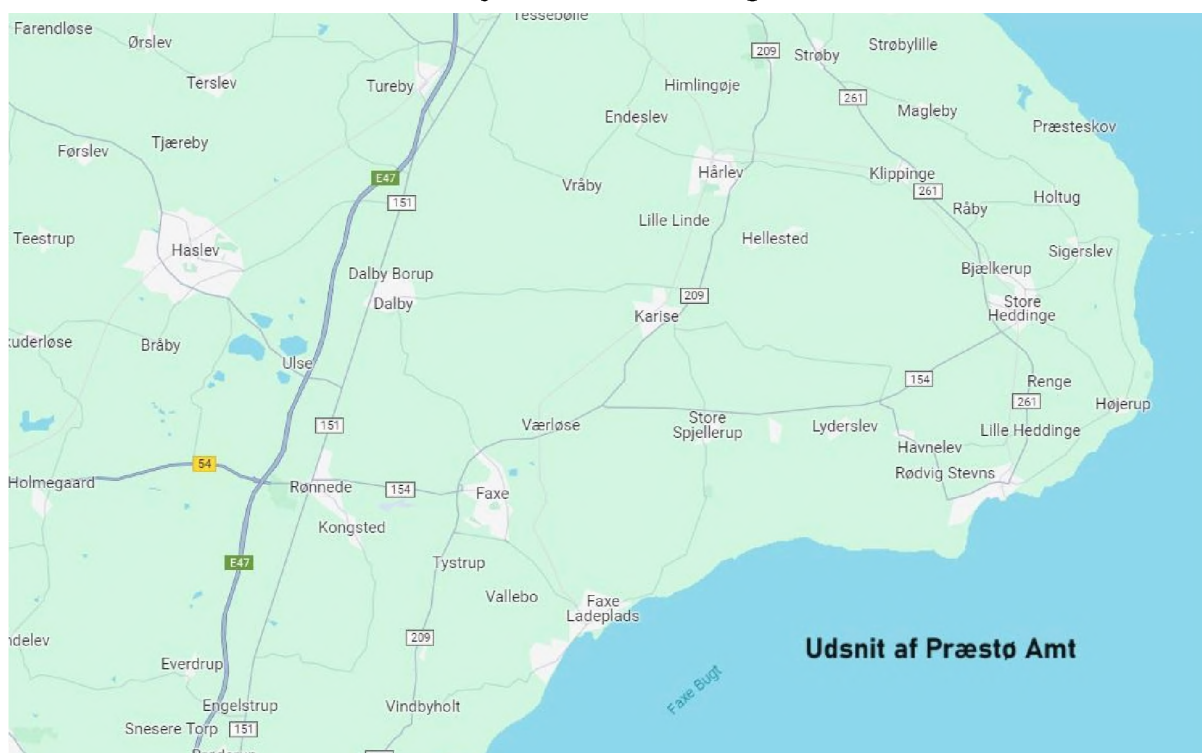
Af Pernille Amanda Bartholdy Kanto

Prolog

Dette er beretningen om min oldefars storesøster, Agnes. Hendes liv blev kort, men fik eftervirkninger i flere generationer frem på tværs af kontinenter blandt familiemedlemmer. Et drab, der sendte chokbølger gennem et lille lokalsamfund, hvor retssikkerheden pludselig virkede som et privilegium for kun spidserne i samfundet. For hvad skal der til, for at rejse en sag om et muligt mord? Hvem beslutter, at en dødfunden person lægges i graven uden retssag, når en mulig gerningsmand lå ligefor? Det satte jeg mig for at grave dybere i, og dermed åbnede der sig en helt ny verden, hvor Faxe By, personer, arbejdspladser og begivenheder blev vakt til live igen for en kort stund.

Agnes' familie

Den 18. august 1904 blev en lille pige født i Skøringen - et mindre område sydvest for Store Heddinge. Hendes forældre var arbejderparret Niels Julius Mathiesen og Ane Sofie Pedersen. I dåben, den 23. oktober 1904, fik hun navnet Agnes Margrethe. Som faddere stod hendes morfar (murermester Hans Pedersen), to mostre - og onkel Hans Nielsen, som var reservebetjent i Store Heddinge.

Forældrene var viet i Hellested den 20. juli 1901, hvor Niels Julius var tjenestekarl. Agnes' storebror, Hans Christian, var født den 27. oktober 1901 i Hellested, og jeg ved fra en tyendeprotokol, at Niels Julius den 2. maj 1901 tjente hos en "Pedersen" i Hellested. Familien flyttede til Store Heddinge efterfølgende, for i 1906 boede de i

Skøringen, matrikel 152f. I begyndelsen af 1900-tallet var det en by med omkring 2.000 indbyggere, altså en stor provinsby. Der kom flere børn til: Martha Kristine i 1907, Svend Aage i 1908, Poul Ejner i 1912, Hertha Marie i 1914 og sidst Georg Vilhelm i 1917. Skøringen var deres hjem, og Niels Julius beskrives i folketællinger som landarbejder/arbejder ved landbruget indtil 1916.

Østsjællands Folkeblad 09.10.1915

Østsjællands Folkeblad 15.03.1910

Ifølge familieberetninger levede familien Mathiesen under ringe kår, men der var da råd til at holde lidt dyr til videresalg. Familien fik oprettet avisannoncer, hvor de solgte roer, grise og geder, inden Niels Julius' tid som garveriarbejder.

I 1921 står Niels Julius anført som garveriarbejder ved Berg & Friis Garveri og Drivremmefabrik. Berg & Friis flyttede 1918 fra Køge til Store Heddinge og begyndte med at opkøbe nogle små garverier. Blandt andet Schacks Garveri på Højerupvej, der efter tidens forhold var stort og moderne. Produktionen havde dog stået stille nogle år, og bygningerne var i forfald, så Berg og Friis øjnede muligheden for i første omgang at restaurere bygningerne og indlægge maskiner, så 10-30 mand kunne få arbejde i træbygningen. I 1920 blev fabrikken moderniseret yderligere, så der udover garveri kunne produceres drivremme. Arealet af fabriksbygningerne

blev 5-6 gange så store som de oprindelige, hvilket gav mere plads og bedre ventilering. Der kunne nu huses 30 mand, og fabrikken blev byens største industrielle virksomhed.

Ved renovering i 1940'erne blev det en murstensbygning og kunne huse 50 ansatte frem til lukningen i 1977.

Familien var meget aktive medlemmer af DSU - Danmarks Socialdemokratiske Ungdom - og kom til stævner afholdt i bl.a. Næstved gennem mange år.¹ Et billede er bevaret fra et sådan landsstævne i 1936 blandt de søskende, der var tilbage i flokken. Her samledes 2000 socialdemokrater en hel weekend, og i en avisartikel kan man læse, at de fremmødte hørte taler af bl.a. statsminister Stauning. Desuden afholdtes her premiere på Oskar Hansens landstingsrevy. Han var ophavsmand til

Fire af Agnes'
søskende i midten

“Når jeg ser et rødt flag smælde” 13 år forinden - DSU's slagsang.

Jeg ved, at min oldefar tog del i de offentlige slåskampe med “brunskjorterne” i Store Heddinge, hvilket var et nedgørende ord for de konservative stormtropper fra Tyskland - forgængere til de egentlige nazister. Georg tog senere i livet til DDR for at

---

¹ Langelands Social-Demokrat 14.08.1936

se på "det gode styre". Han nægtede at tage til USA senere hen (her havde den yngste datter stiftet familie), men drømte om rejser til Rusland. Han gav barnebarnet, min mor Tina, et tilskud, da hun skulle på rejse til Moskva. I starten af 1900-tallet var der ikke langt fra socialisme til kommunisme, og Mathiesen-familien var uden tvivl draget af det kommunistiske styre og deres tankegang. Det menes, at Agnes' far fik tankerne først og gav dem videre til sine børn. Kort sagt var familien Mathiesen kommunister udadtil, og den socialistiske Stauning var da også statsminister det meste af tiden 1924-1942. Kommuniste stod i 1920'erne i spidsen for mange demonstrationer og protester, hvilket var en stor belastning for politiet.

I år 1935 blev Kommunistisk Ungdoms stormtropper overfaldet offentligt af "de socialistiske skrålhalse". Det skete under det konservative folketingsmedlem, John Christmas Møllers, tale til sine partifæller. Det lykkedes stormtropperne selv at genoprette ro og orden i løbet af 5-6 minutters håndgemæng, men episoder som dette var ikke uvant i bybilledet disse år. Til et nazistmøde 1934 i Skælskør blev det i en avisartikel bemærket, at "Slagelse-Kommunisterne" ikke havde formået at samle beløbet ind til transporten, og derfor endte det med et fredeligt møde blandt brunskjorterne. De familier, som åbenlyst støttede op om disse politiske tanker, som tydeligvis kunne føre til uro i samfundet, kan meget vel have fået en nedprioriteret behandling, når politiet blev tilkaldt.

Agnes blev konfirmeret i Store Heddinge Kirke den 29. september. Blandt de øvrige 24 konfirmander på holdet var hendes kusine, Alma Christine Nielsen. Hun var datter af moster Karen og reservebetjent Hans Nielsen af Store Heddinge. De havde derudover døtrene Ane Marie fra 1899 og Klara Johanne fra 1907. Blandt kusinernes dåbsfaddere var deres morfar samt Agnes' far. Højest sandsynligt har Agnes haft et nært forhold med denne del af familien, og hun har derfor også en reservebetjent tæt inde på livet.

Eigil

Jens Eigil Frants Jensen var en lokal Faxe-dreng. Han blev født den 28. december 1908 i Everdrup og i 1911 boede han der stadig med sine forældre og storesøster Else Sophie, men inden 1916 var de flyttet til Faxe. Moderen var Christine Marie Petrine Nielsen fra Faxe, datter af en stenhugger. Faderen var Anders Christian Jensen - en slagter fra Hylleholt. Hans erhverv veksler i kilderne mellem slagtermester og viktualiehandler. I Everdrup 1906 og 1911 var han slagtermester, men i 1916 var han i Faxe viktualiehandler. Han havde en indkomst på 1600 kroner og en formue på 1500 kroner, hvilket ikke var højt sammenlignet med folketællingens øvrige

familier. De boede på matrikel 157, og Eigils morforældre boede også på adressen med en beskeden indkomst på 700 kroner.

I 1921, 1925 og 1930 var faderen igen anført som slagtermester i byen. I 1921 boede de på matrikel 61a (Torvegade 20), sammen med morforældrene. Familien var i mellemtiden vokset til 4 børn med Elin Margrethe 1913 og Elise Marie fra 1919. De havde råd til to husassistenter og to slagtersvende som logerende, foruden morforældrene. I 1925 og 1930 var familien stadig bosat på Torvegade 20, matrikel 64b. I telefonbogen for Faxe 1925 kan man i en annonce læse følgende: *Chr. Jensens Slagteri- og Pølsefabrik. Telf. 24. Alt Paalæg hjemmelaves. Kun 1. Kls Varer.* Morfaderen var i en tid stenhugger/stenhugger ved Faxe Kalkbrud, og noget tyder på, at dette var årsagen til Eigils valg af læreplads. I 1925, 16 år gammel, var han stenhuggerlærling. Morforældrene boede stadig med dem, hvor morfar var på privat understøttelse og arbejdede en smule som brødkusk., sandsynligvis for sin svigersøn.

Eigils læreplads i stenhuggeriet i Faxe Kalkbrud betalte ham 20 kroner om ugen, men han havde ingen udgifter til opholdet i hjemmet. Da politiet mødte op hos arbejdsgiveren i februar 1926, var lederen fraværende, da de skulle have en udtalelse omkring hans karakter, men arbejdsmanden Hans Andreasen udtalte, at Eigil altid havde været en flink og omgængelig dreng. Han var livsglad, fløjtede og sang dagen lang under arbejdet - også lørdag den 6. februar. Han havde aldrig på arbejdspladsen nævnt noget med at være ked af forholdene i hjemmet. Arbejdspladsen var også tilfreds med hans udførte arbejde.

Agnes' ungdom

Efter konfirmationen skulle Agnes ud og tjene, og hun nåede i sit korte liv at opleve mange steder. I februar 1921, 16 år gammel, tjente hun hos snedkermester Niels Peter Petersen på Møllevej i Store Heddinge, under 2 km fra hjemmet. De havde fem hjemmeboende småbørn og har derfor haft hårdt brug for en barnepige i huset. Der har sandsynligvis været nok at se til, da hun var den eneste unge pige i huset. Politiet har ikke afhørt denne allertidligste arbejdsgiver, og jeg er ikke sikker på, hvor længe hun var ved ham.

Sandsynligvis tog hun fra snedkerboligen til restauratør Hermann Jørgensen på Landbokaféen i Store Heddinge. Den var placeret på Rengegade 108. Her tjente hun et halvt år fra omkring midten af 1922. I folketællingen 1921 kan jeg konstatere, at Hermann og hans hustru havde to hjemmeboende børn. Han beskrev hende som "*en flink og omgængelig pige med livsglad karakter.*" Han fortsatte sit forhør ved politiet med: "*Hun gik en del paa gaden om aftenen, men [han] tror dog, at hun førte et absolut sædeligt liv. Hun var aldrig henfalden til melankoli eller tungsind, men tog tilsyneladende livet let.*"

I tiden efter tjente hun et par måneder hos en sadelmager på Rengegade 2, altså samme vej. Sadelmagermester Niels Madsen var gift og havde tre børn fra 1907, 1909 og 1912, så det har ikke primært været børnepasning, Agnes var beskæftiget med her. Der var i 1921 ingen tyende anført i husstanden.

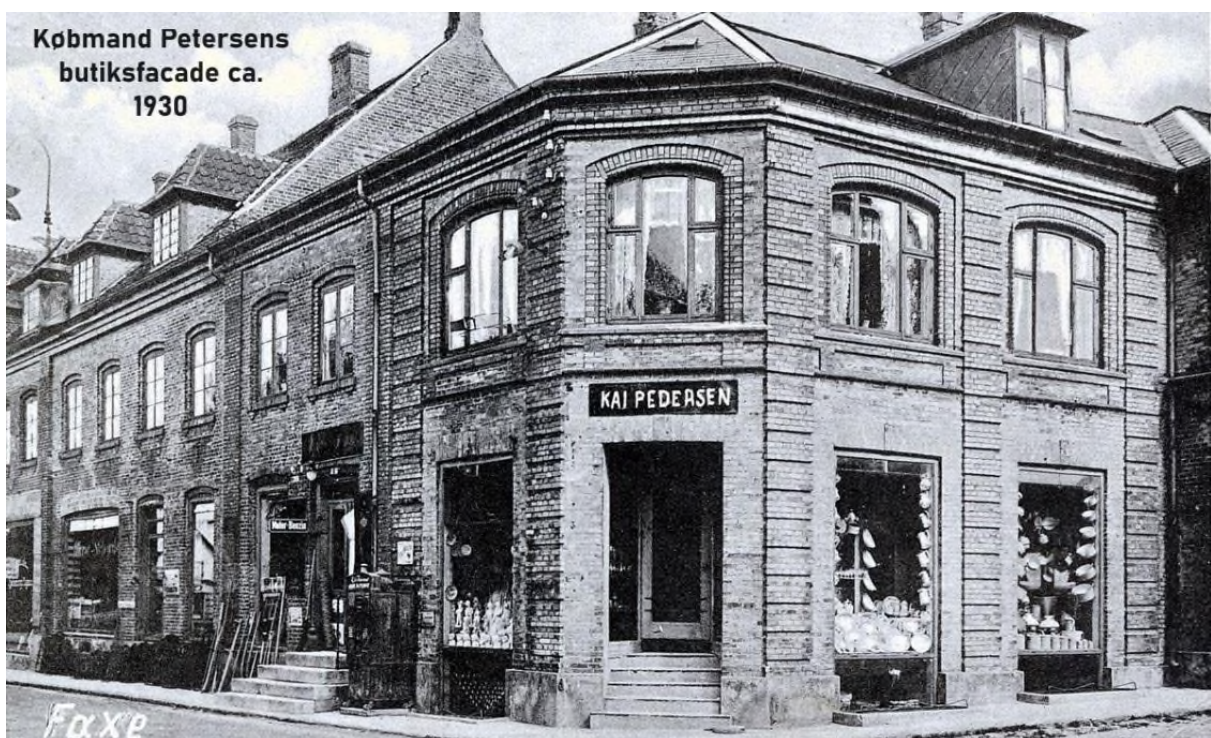
Fruen i huset omtalte Agnes som en flink pige, der førte et sædeligt liv. Hun havde et livligt temperament, hvad det så end betyder. Agnes måtte forlade sin plads i utide, da hendes mor blev syg, så hun måtte tage hjem og passe sin far - og min morfar, Georg.

Sommeren 1925 tjente Agnes tre måneder ved Faxe Ladeplads på pensionatet Klitbo, som var ejet af smeden Hans Alfred Jørgensen og hans hustru, Karen Marie Jørgensen. De havde på dette tidspunkt børnene Agnete (f. 1920) og Verner (f. 1923). Der kan derfor have været børnepasning med i arbejdet, foruden det evige slid med de uendeligt mange gæster. Fruen omtalte Agnes som en "*livsglad, men noget letlevende kvinde*", men ellers kendte husmoderen intet til Agnes' karakter. I en mindebog fra pensionatet, er der 50 sider fyldt med billeder fra værtsfamilien, gæster og personale, og jeg har fundet et hidtil ukendt fotografi af Agnes. Den unge kvinde har alle min oldefars træk. Hun ser glad ud, siddende på en stor sten på stranden med havet i baggrunden - et halvt år før sin død. Det hænger nu på min væg i stuen blandt mange andre elskede familiefotografier.

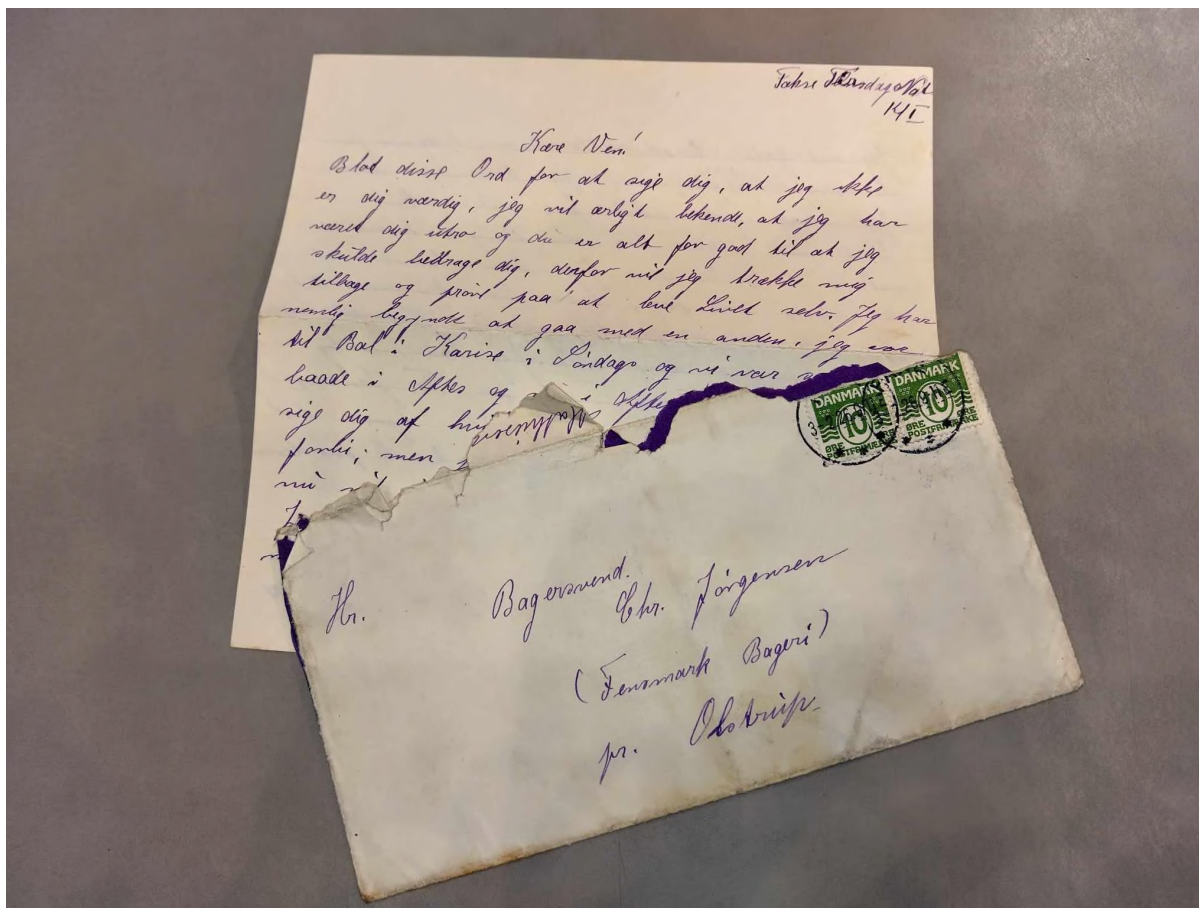
Efter dette ophold fik hun 1. november 1925 plads hos købmand Kaj Antoni Petersen i Faxe bymidte på Torvegade 8 (matrikelnummer 114). Hun nåede akkurat at være

med på folketællingen for dette år, da den blev foretaget 5. november. Det var en plads med mere liv og social interaktion, da købmanden havde mange kunder hver eneste dag. Modsat på pensionater var der nu tale om faste kunder både blandt byens egne borgere og lokalegnens landmænd. Købmanden flyttede til Faxe fra Vordingborg i 1914 med sin hustru Ingeborg. De fik børn i 1916, 1918, 1920 og 1922, så der var rigeligt med børnepasning at tage sig af for Agnes. I 1921 var der én husassistent, to handelslærlinge og en gårdskarl på adressen, og da Agnes står opført i husstanden 1925, er hun ene husassistent. Der er to handelslærlinge samt husmoders enkemor. Ifølge Kaj Petersen var Agnes flink til sit arbejde og altid glad og fornøjet.

Hun havde torsdag den 28. januar 1926 brudt sin forlovelse med den unge bagersvend, Christian Jørgensen, ansat hos bagermester Viveld i Fensmark pr. Olstrup. Christian var selv til afhøring efter hendes død. Han havde kendt Agnes siden sommeren 1924 og havde været ringforlovet med hende siden den 18. august 1925. Hun havde al denne tid været "*en evigglad pige*", og Christian holdt meget af hende. Han troede indtil fredag aften den 6. februar, at hun også holdt af ham. I den tid, de kendte hinanden, havde de jævnligt været i seng med hinanden, men om fredagen havde han modtaget brevet fra hende. Brevet var sendt samme dag, hvilket var muligt med datidens postvæsen. Tænk engang. Til afhøring afleverede han brevet i politiets varetægt. Brevet har jeg nærstuderet og her transskriberet.

Kære Ven!

Blot disse Ord for at sige dig, at jeg ikke er dig værdig. Jeg vil ærligt bekende, at jeg har været dig utro, og du er alt for god til, at jeg skulle bedrage dig. Derfor vil jeg trække mig tilbage og prøve på at leve livet selv. Jeg er nemlig begyndt at gå med en anden. Jeg var til bal i Karise i søndags, og vi var sammen både i aftes og nu i aften. Jeg kan ikke sige dig, af hvilken grund, jeg vil gøre det forbi, men jeg er ked af at være forlovet. Nu vil jeg gå ud og more mig som før. Jeg var til barber i mandags og fik klippet mit hår.

Jeg ved godt, hvad dette brev betyder for dig, min ven, men jeg kan ikke andet. Jeg må give slut på det hele.

Du må gerne få din ring, hvis du vil, og de 30 Kr., som jeg har lånt, skal du også nok få, men jeg kommer til at bede dig vente til næste måned. Så skal du få dem alle. Jeg har nemlig betalt en regning nede hos Fr. Jensen, og så har jeg sendt 10 Kr. hjem til mit ur, men du skal bestemt få dem i næste måned.

Nu vil jeg slutte med alt tak for din godhed, som jeg ikke har fortjent, og håbe, at du må finde en anden, som du kan trøste dig med. Hermed det sidste "Farvel" fra din utro Muse.

Skriv, hvis jeg skal sende ringen.

PS: Lev vel og se at glemme en falsk og utro ven!

Da jeg sad med dette brev i mine hænder på Rigsarkivets læsesal, frøs alt i mig. Jeg sad i mindst 10 minutter helt stille med våde øjne og rystende hænder, mens jeg forsøgte at samle tankerne om, hvad der mon var op og ned i den unge slægtnings følelser og handlinger. Så fastsat på et brud. Så forventningsfuld over fremtiden. Penge sendt hjem til hendes spareur fra Dansk Spare-Selskab. Hun havde fremtiden foran sig og ønskede at tage del i den. Men ak, hun havde mødt en anden og oplevet, hvad livet også havde at byde på. Resten må jeg gisne om.

Christian havde end ikke haft den mindste mistanke om, at Agnes havde dette brud i tankerne. Han havde besøgt hende søndagen forinden, hvor de havde været i seng sammen på hendes værelse, og hun havde i telefonen om mandagen som sædvanlig virket glad og tilfreds. Efter modtagelsen af brevet om fredagen ringede Christian til Agnes og opfordrede hende til at sende ringen til ham. Han havde intet indtryk af, at hun var ked af det. Han havde heller ikke haft nogen mistanke om, at hun søgte bekendtskab med forskellige mænd, men havde erfaret, at hun den sidste tid var kommet sammen med den nye veninde Iris, som var løsagtig. Han havde ingen mistanke om, at Agnes skulle være gravid.

Hendes arbejdsgiver, Kaj Petersen, meddelte ved sit forhør, at Agnes var begyndt at føre et mere udsvævende liv efter bruddet, da hun samtidig begyndte at gå sammen med pigen Iris. Han betegnede hende ligeså som en løsagtig kvinde. Der var begyndt at komme en noget egensindig natur over Agnes, og han kunne godt tænke sig, at hun kunne have begået selvmord. Ikke fordi, at hun var ked af livet, men efter en øjeblikkelig påvirkning af "tilfældet med Eigil Jensen," hvad end dette måtte betyde. Som en ekstra, indskudt bemærkning, er Kaj Petersen sikker på, at Agnes ikke var kejthåndet. En information, der taler for selvmord, da skuddet var i hendes højre tinding.

Den modbydelige nat

Søndag den 7. februar 1926 var der karneval i Faxe. Der var karnevaller hvert år flere steder omkring fastelavn. Dette karneval var, ifølge en avisartikel om hændelsen, arrangeret af Soldaterunderstøttelsesforeningen. Agnes havde fri og ville til bal på Hotel Faxe med sin nye veninde, Iris. I avisen kunne der læses:

Soldaterunderstøttelsesforeningen for Faxe og Hylleholt Sogne
 afholder sin store, aarlige, offentlige
Præmie-Maskerade
 paa Hotel »Faxe« Søndag den
 7. Februar 1926.
 Kl. 5 præcis springer alle Døre
 op, og Rasmussen blæser i Trompeten,
 Maskeraden tager sin Begyndelse.
 De 4 første maskerede Damer og 2
 Herrer har gratis Adgang hele Aftenen.

Soldaterunderstøttelsesforeningen for Faxe og Hylleholt Sogne afholder sin store aarlige, offentlige Præmie-Maskerade på Hotel "Faxe" Søndag den 7. Februar 1926. Kl 5 præcis springer alle Døre op, og Rasmussen blæser i Trompeten, Maskeraden tager sin Begyndelse. De 4 første maskerede Damer og 2 Herrer har gratis Adgang hele Aftenen.² Det vides ikke, hvordan Agnes var maskeret, men det er sandsynligt.

I telefonbogen for Faxe 1925 kan man i en annonce for hotellet læse følgende:

Hotel Faxe. Telefon 5 - Byens første Hotel. Anerkendt Køkken. Udsøgte Vine. Hyggelige Selskabslokaler og Sydsjællands største Balsal. Radiokonzert. Stor Lysthave med Udgang til Faxe Kalkbrud. Bestilling paa Selskaber modtages.

Hotel Faxe var placeret på Torvegade 6a, matrikel 158a. Det var en genboen til købmand Kaj Petersen, så man forstår vel, at hun valgte dette bal. Hun mødte Iris og Eigil samtidig den 31. januar til et bal i Karise. Det var på baggrund af det møde, at hun brød sin forlovelse, og hun kalder det utroskab. Det skulle vise sig, at Eigil ikke mente, noget romantisk nogensinde skete mellem dem. Det er svært at forestille sig, at de aldrig har mødt hinanden før, da Agnes var ansat hos købmanden siden november og måtte møde de lokale hver dag. Eigil boede i huset lige overfor købmanden. Det er jo muligt, de aldrig har talt sammen før.

Beretningen om natten er et uddrag af afhøringer. Både af Eigil, hans mor, hans far, deres tjenestepige, Agnes' veninde Iris, Agnes' far og Eigils ven. Når der er uoverensstemmelse mellem deres udtalelser, gør jeg opmærksom på det. De eneste ord, jeg har fra Agnes selv, er det førnævnte brev fra ugen forinden.

Ifølge Eigil var det et tilfældigt møde i Karise 8 dage forinden, hvor de blev gode venner, men ikke mere end det. Der var ingen romantik i luften, og de havde

² Faxe-Bugten Adresse Avis for Øst- og Sydsjælland 03.02.1926

hverken kysset eller andet. Han havde ikke fortalt sine forældre om Agnes, og de havde slet ikke opfattet, at han kunne have mødt en pige. Ifølge både hans far og mor var han *“meget barnlig af karakter men ellers en god dreng.”* Dette er også deres hovedargument mod anklagen om, at Eigil skulle have skudt Agnes. Det var han for barnagtig til.

Det var, ifølge Eigil, også helt tilfældigt, at han mødte Agnes på Hotel Faxe søndag den 7. februar klokken 10 (sandsynligvis 22). Inden da havde Eigil i tidsrummet 16-20 drukket 6 øl og $\frac{1}{3}$ af en halv flaske portvin. Det vil sige omkring 8 genstande. Ifølge Eigil var han ikke beruset, men kunne mærke, at han havde drukket spiritus. Hans mor betegnede ham ikke som beruset, så han må have været vant til at nyde alkohol. Det er tankevækkende, at oplysningerne om Eigils alkoholindtag førte til en særskilt undersøgelse lagt under Agnes' journal, af hvorvidt der havde været overtrædelse af lov nr. 99 af 23.03.1924 (beværterlovens § 32) - at en mindreårig har fået serveret alkohol. Der har været afhøring af både hotelforpagter Niels Christian Axel Petersen fra Central-Hotellet, konditor Oluf Knud Fritzen og hotelejer Karl Kristian Jørgensen fra Hotel Faxe; derudover også en tjener fra hver beværtning for at kaste lys over situationen. Der stilles ingen spørgsmål til disse personer om Eigils karakter eller sindstilstand på selve mordnatten, selvom de alle husker ham fra aftenen, og alligevel har politiet vurderet det *“relevant”* at lægge denne sag i Agnes' journalmappe. Det er ud fra min vurdering mildest talt forkasteligt, at der er brugt ressourcer fra Agnes' sag til denne overtrædelse, som i forhold dertil må betegnes som i småtingsafdelingen. Derfor er det provokerende at se den blive sorteret under Agnes' dokumenter, da den på ingen måde kaster lys over Eigils uskyld eller skyld, selvom politiet har haft en oplagt mulighed for at stille opfølgende spørgsmål til alle de seks vidner fra aftenen. Jeg kan da i det mindste tilføje, at alle tjenerne troede, Eigil var over 18 år, og mere er der vist ikke sket i sagen.

Den nye veninde, Iris Ragnhild Schou Christensen, var ligeledes 21 år gammel, og under afhøringen den 19. februar opholdt hun sig uden beskæftigelse hos sin far, smeden Emil Christensen, på Mosegården i Værløse. Iris kendte intet til, at Agnes skulle være ked af livet - kun ked af at være forlovet. Agnes havde fortalt hende, at hun havde til hensigt at hæve sin forlovelse med Christian Jørgensen. Hun havde sagt, at hun holdt meget af Eigil, men Iris havde det indtryk, at Agnes ville more sig med hvem som helst. Iris var en del af danske politiefterretninger mindst 8 gange i perioden 1923-1930 for sager som spredning af kønssygdomme, ildpåsætning, at opsøge hoteller med mænd og at være løsgtig i almindelighed. Det virker som et underligt selskab for Agnes, og jeg undrer mig meget over deres relation, men her skal man huske på, at de trods alt kun havde mødt hinanden til ét bal og derefter havde valgt at følges til det næste - for ikke at komme alene. Agnes var jo ny i Faxe og måtte lede efter venskaber, som enhver anden ung i en fremmed by ville gøre. Iris slår dog også fast, at hun ikke har lagt pres på Agnes for at få hende med til ballet og "fornøjelser", så man kan håbe, at Agnes var samvittighedstro også den aften. At flere vidner dømmer Agnes' karakter ud fra at have set hende én gang med Iris, siger mere om lokalsamfundet og tidsånden, end det siger om Agnes.

Det blev bemærket af flere gæster til ballet, at Eigil medbragte en revolver, for han fremviste den smilende til mange. Eigils forældre opholdt sig samtidig på Central-Hotellet, Kalkbrudsvej 3, blot 60 meter derfra, og fik af en ung snedkersvend

fra byen nys om dette. Eigils far tog til Hotel Faxe for at konfrontere ham, men kunne ikke finde ham. Senere på aftenen tog moderen derover og traf ham. Hun spurgte ind til revolveren og fik bare at vide, at det var "for sjov". Han lovede sin mor at være hjemme klokken 23, og han virkede ikke beruset. Moderen oplyste i sin afhøring, at hun hele tiden var klar over, at sønnen havde et skydevåben, men at hun troede, det var en legetøjspistol, der ikke kunne gøre nogen skade på personer. Hvis denne forklaring skulle være sand, er det overraskende, at begge forældre - forskudt af hinanden - forlod deres eget selskab for at høre nærmere om denne medbragte revolver. De burde have slået det hen eller allerhøjest konfronteret ham dagen efter med, at det var en underlig opførsel.

Revolveren

Historien om revolveren begynder hos tjenestedrengen Svend Jørgensen, som tjente skovfoged Andersen i Stubberup. Der findes et område ved det navn i Faxe, så det er nok nærmere dér end i Odense Amt. Jeg ved ikke, hvordan den kom i hans besiddelse, men på et tidspunkt

mødte han stenhuggerlærlingen Eduard Isaksen, der var født 29. juni 1908 i Vibede Mølle som søn af skovarbejder Hans Isaksen. De lavede en byttehandel, så Svend modtog et "elektricerapparat" og en lommekniv for revolveren. Jeg ved ikke, hvornår dette var, og jeg har ikke fundet en Svend Jørgensen i Stubberup i årene forinden. Derfor kan jeg ikke få oplysninger om, hvor længe pistolen har været i omløb, og hvorfra den stammer, men fra en facebook-gruppe for skydevåbenentusiaster har jeg med stor sikkerhed fundet et billede af revolveren. Der er tale om en Nagant M1895. Den blev produceret i årene 1895-1945 og var en kaliber 7,62 x 38 mm, hvilket de fleste ville betegne som småt.

Senere solgte Eduard revolveren til Eigil for 3 kr. (ifølge Eigil 2 kr.) og en spejderhat, der var vurderet til 5 kr. Eduard blev afhørt i denne sag, og kunne samtidig oplyse, at Eigil ikke købte patroner med til revolveren, for dem overtog Eduards far til sin salonriffel. Eduard havde aldrig set Eigil gå med revolveren på sig efter købet. Eigil selv nævnte under afhøring, at patronerne var købt to måneder inden skuddet hos

købmand Karl M. Sørensen i Faxe. Han købte revolveren for at bruge den til fornøjelse - hvad end det dækker over. Der var tale om en gammeldags 7-løbet tromlerevolver. Den havde en hane, der ikke spændtes automatisk. Patronerne var salonpatroner med kaliber på 5-6 millimeter.

Afgang fra ballet

De to mødte hinanden tilfældigt til ballet og har uden tvivl haft en hyggelig aften med god kemi, da de ved 01.30-tiden valgte at tage tilbage på Agnes' værelse hos købmanden på den anden side af gaden. Ifølge Eigil havde han ikke drukket alkohol hverken aften eller nat, og han var ædru om morgenen, så de har ikke været fulde sammen. Dette stemmer jo ikke helt overens med hans anden forklaring om, at han drak til 20-tiden. Vi skal nu gennemgå de sidste timer i Agnes' liv, hvor de to desværre var alene, og hvor det er Eigils ord mod politiets sunde fornuft og villighed til at rejse en sigtelse. Eigils første forhør var umiddelbart efter Agnes' indlæggelse den 8. februar, og genforhøret var 5. marts.

De fulgtes op på Agnes' værelse og lagde sig begge påklædt i hendes seng. Måske skyldes det mangel på andre møbler. Ifølge hans genforhør tog hun straks kjolen af og lagde sig med underskørt og undertøj i sengen, og først lidt efter tog han overfrakken af og lagde sig påklædt i hendes seng. De tilbragte nogle timer sammen på Agnes' værelse. I første forhør gik han ikke yderligere i detaljer om, hvad der skete på værelset, men holdt blot fast på, at de ikke havde stået i kønsligt forhold på noget tidspunkt. En lille kommentar til denne information: han havde kendt hende i 8 dage og havde aldrig haft et seksuelt forhold til hende. Alligevel havde han allerede én gang før tilbragt nattetimerne på hendes værelse. Agnes var ikke jomfru og var klar til at nyde friheden, og desuden var hun lun på Eigil. Det virker tvivlsomt, om han talte sandfærdigt her. Jeg skal ikke gøre mig til dommer, men blot pointere, at dette ville være én af de ting, der burde være blevet gravet yderligere i.

I andet forhør forklarede han, at han meldte sine intentioner klart ud, fra de kom ind i værelset: at han lige så godt kunne skyde sig dér. Han huskede ikke Agnes' reaktion derpå. Han huskede heller ikke, hvad de talte om, men mente, at han faldt i søvn efter en halv times tid. Det er min vurdering, at det er nogle fakta, der ville huskes hos de fleste mennesker. Han er lidt selvmodsigende i sin begrundelse for at ville begå selvmord, for han oplyste, at han havde det godt derhjemme, men samtidig at han følte sig som en byrde hos forældrene og turde ikke gå hjem. Faderen havde for nylig givet ham "klø" i form af ham et par slag på siden af

hovedet og nakken, fordi han havde været ude hele natten og havde opholdt sig hos Agnes. Det må have været ugen forinden. Hvis han i fremtiden kom hjem efter klokken 22, ville han igen få klø. Eigil ville altså begå selvmord, fordi han forleden havde fået nogle lussinger af sin far. På værelset viste han Agnes revolveren, som han havde ladet om eftermiddagen. Han kunne ikke i forhøret svare på, hvorfor han havde ladet den, men svarede, at han ikke havde tænkt sig at begå selvmord. Det virker meget underligt, at han havde ladet pistolen om eftermiddagen, hvor han jo var i byen med sine venner - og at han om aftenen i konfrontation med sin mor sagde, at pistolen "bare er for sjov".

Han spurgte Agnes, om han måtte skyde sig inde på hendes værelse, og hun svarede ja. Det blev dog ikke til noget, og hen ad morgenen omkring 06:30 kaldte købmanden på Agnes. De stod begge op af sengen, og Eigil meddelte hende, at hun ikke fik ham at se mere. Han kunne ikke i forhøret gøre rede for, om det var alvorligt ment, men Agnes tog det nok alvorligt, da hun valgte at gå med ham. Senere i forhøret påstod han, at de allerede i værelset var blevet enige om at gå i døden sammen, men i så fald skulle hun jo med sikkerhed være vis om, at hans ord var alvorligt ment. I 2. forhør påstod Eigil, at han slet ikke kunne huske, hvordan aftalen om at gå i døden sammen blev truffet. Han påstod ligeledes, at han allerede om eftermiddagen havde besluttet sig for sit eget selvmord, hvis faderen skulle opdage, at han var gået til bal og evt. kom ind på hotellet for at hente ham. I så fald ville han løbe ud et eller andet sted og skyde sig med revolveren. Derfor havde han ladet den tidligt på eftermiddagen. Dette stemmer ikke overens med forældrenes påstande om at lede efter ham på hotellet, og især ikke med hans møde med sin mor. Der var ikke optakt til, at han var selvmordstruet, fordi han var "opdaget" af forældrene. Han nævnte i genforhøret, at Agnes muligvis kun tog med ham videre for find at forhindre ham i at fuldføre sit selvmord, og at han ikke længere var sikker på, hvem af dem der foreslog, at de skulle dø sammen. Han huskede dog, at Agnes udtalte, at hun ikke kunne gå hjem igen, for så ville hun få skænd af fru. Det skulle være hendes motiv for at gå i døden med ham. Intet om kærlighed, livskriser eller længere tids melankoli, men blot et ønske fra to voksne mennesker om at undgå henholdsvis klø og skænd.

Skuddet

De fulgtes ud af huset på Torvegade ned ad Rønnevej og ned til læge Knud Valdemar Lau på matrikel 160c (i dag Rønnedevej 31A), da Eigil tænkte, at han kunne finde et belejligt sted i dette område, men han valgte at gå videre til kolonihaverne. Det er en stor omvej først at gå de 650 meter til Lau for derefter at gå 700 meter i stik

modsatte retning til kolonihaverne, hvor der i dag er tennisbaner, beliggende på Østervej. Det virker usandsynligt med så lang en tur en stille morgen uden vidner, men politiet havde ingen yderligere spørgsmål til ruten.

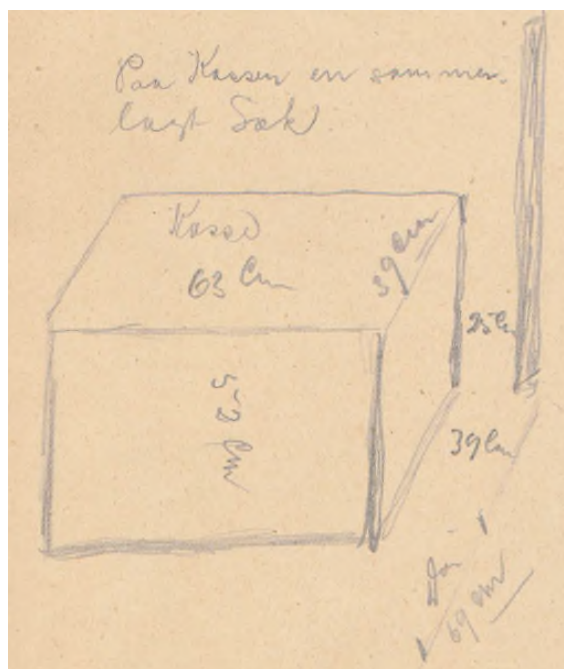
Det førte dem til skrædder Jørgensens lysthus, hvor han var kendt. I telefonbogen for Faxe 1925 kunne man læse i en annonce: *Faxe Herreskræderi. Telefon 167. Alt Skræderi i bedste fagmæssige Udførelse. Lager af færdige Habitter og Arbejdstøj. H. Jørgensen, Skrædermester.*

Hvorfor Eigil var kendt dér, stilles der i afhøringen ingen opfølgende spørgsmål til. Ruten giver også anledning til yderligere spørgsmål, da det er noget af en omvej. Det undrer mig, hvorfor han vandrer i cirkler, og hvorfor Agnes følger ham hele vejen.

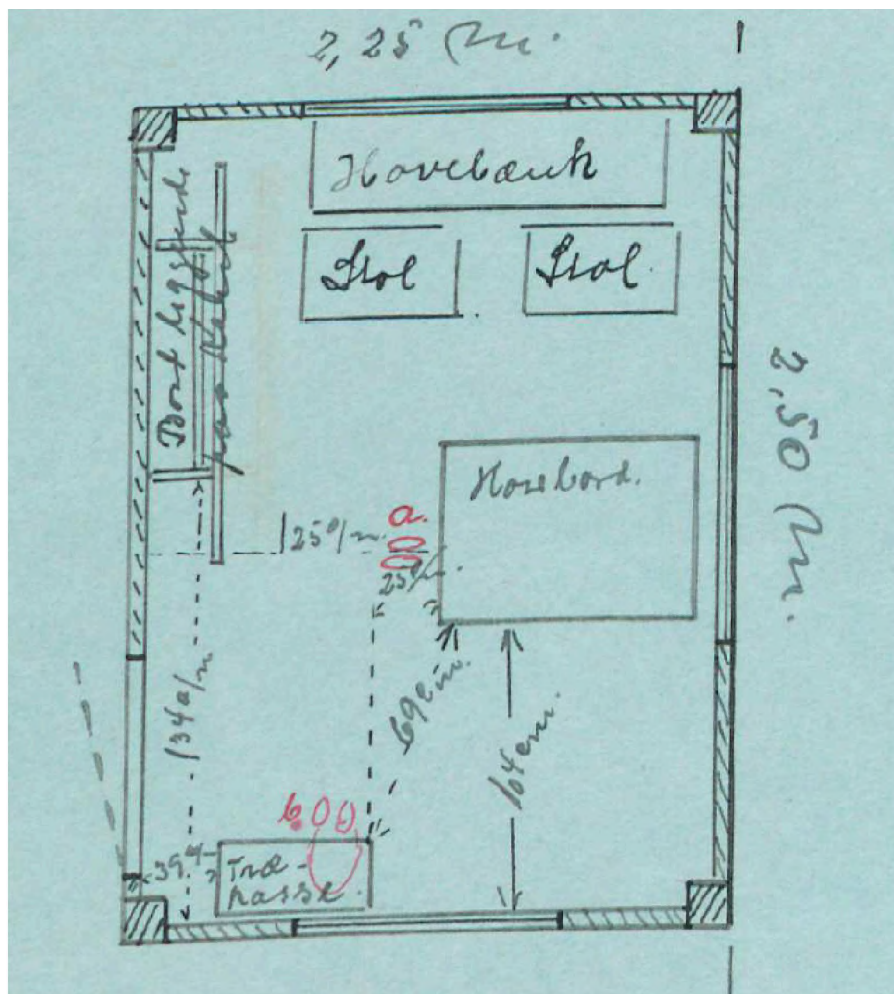
I lysthuset blev de efter hans forslag enige om, at han skulle skyde hende først og derefter sig selv. Dette lysthus var tegnet ind i journalen, hvor det tydeliggøres, at der var tale om et kun 6,25 m² lille skur med havebænk, to stole, havebord og en trækasse. Trækassen er essentiel, da de begge satte sig på den og talte sammen i en halv times tid. Den var 52 cm. høj, 39 cm. bred og 63 cm. bred, så det kunne sagtens lade sig gøre.

På et tidspunkt rejste Eigil sig og stillede sig ved enden af havebordet, 69 cm. fra Agnes på kassen. Han stod med ansigtet vendt mod øst i naturlig stilling i forhold til kroppen, mens Agnes sad i oprejst stilling med ansigtet mod nord, skråt bagud for hans højre stilling. Han tog revolveren i sin højre hånd og spændte hanen, holdt fingeren på aftrækkeren og ville tage afsked med Agnes. De gav hinanden et kys, og efterfølgende kunne han ikke finde modet til at udføre det aftalte - altså at skyde Agnes. Hun udbrød: *"Bliver det snart til noget?"*

hvortil han svarede: *"Jeg kan ikke skyde dig"*, så hun tog revolveren fra ham og sagde: *"Så lad mig få den."* Hun sad noget tid med revolveren i hånden, så han fik bemærket: *"Nå, du kan nok heller ikke."* Han tog derefter revolveren tilbage fra hende, fordi han besluttede sig for at få det gjort, men heller ikke denne gang fandt han mod til det. Mens han så sig ud af vinduet i den nordlige gavl, greb Agnes revolveren ud af hånden på ham og skød sig, inden han kunne forhindre det. Han sagde under forhøret, at han ikke kunne skyde Agnes og også ville have forhindret hende i selv at gøre det, men det hele gik så hurtigt, at han intet kunne gøre, før det var for sent.

I hans genforhør fortalte han, at Agnes allerede ved første overtagelse af revolveren udbrød *"Nu skal det have en ende"*, og idet han drejede sit ansigt om imod hende, hørte han et lille knald, og hun faldt om på gulvet. I faldet drejede hun sig om højre side, så hun lå udstrakt på ryggen med hovedet helt op mod den sydlige gavl af lysthuset mellem kassen og døren og med benene langs den vestlige side. Han hævdede, at han ikke kendte grunden til, at Agnes ville dø, men fastholdt, at der ikke bestod noget kæresteforhold mellem dem, og at han aldrig havde haft legemlig omgang med hende. Han indrømmede, at han måske ved sin opførsel overfor hende havde givet hende det indtryk, at han holdt af hende. Han erkendte, at det var ham, der var skyld i hendes selvmord ved at give hende troen på, at han selv ville begå selvmord efterfølgende.

Kassens Lørelse

52 cm høj, 39 cm bred
og 63 cm lang.

a. Drejens Plads.

b. Røgens Liddeplads.

Der var virkelig meget polemik omkring frem og tilbage med revolveren, nye aftaler om selvmordet, og en belejlig måde at fremstå som en kryster mere end en morder. At han ændrede historien til, at de skulle skyde sig selv hver især, sikrer ham, at han aldrig kunne dømmes for at have noget, der havde med hendes død at gøre. Hun var tydeligvis selv ikke i stand til mordet umiddelbart. Hvis det virkelig er rigtigt, at de havde en plan og lige så stille begge trak sig ud af det, kunne det også tænkes, at han har skudt hende ved et uheld. Hvis han har siddet med revolveren med nerverne ude på tøjet, og hun har strejft ham, siddende ved siden af, kunne skuddet måske være gået af, men at den har ramt lige i tindingen er et vildt sammentræf.

Timerne efter skuddet

Da Eigil så Agnes ligge ved siden af kassen, tog han revolveren ud af hendes hånd for at skyde sig selv, men han fandt stadig ikke modet. I stedet løb han hjem og ankom mellem 8:00 og 8:30. Den første, han mødte, var tjenestepigen Marie Jørgensen på 22 år. Hun bekræftede, at han kom ind ad bagdøren på denne tid, da hun opholdt sig i spisestuen. Han kom ud i køkkenet, hvor han straks gav sig til at græde, og da tjenestepigen spurgte ham, hvad der var i vejen, meddelte han, at "*Kaj Petersens pige havde skudt sig med hans revolver*". Siden hun omtalte hende ud fra hendes plads, og da de tjente over for hinanden, er det ikke utænkeligt, at Marie og Agnes har kendt hinanden eller hilst på hinanden somme tider. Tjenestepigen skulle også ofte købe ind. Hun sagde dog i afhøringen, at hun ikke kendte til Agnes. Hun spurgte Eigil, om det var ham, der havde skudt Agnes, men han benægtede og spurgte efter sin far. Tjenestepigen oplyste ham, at faderen var på kontoret, og Eigil meddelte, at han så ville løbe op til sin mor i stedet.

Til moderen udtalte Eigil udtrykkeligt, at Agnes havde skudt sig med hans revolver - også da hans mor spurgte ham alvorligt, om han selv havde gjort det. Han græd, og hun stolede på hans uskyld, da hun anså Eigil for at være virkelig barnligt anlagt. Selvom hun også anså ham for at være god og samvittighedsfuld, indså hun senere, at han havde haft for fri adgang til at komme ud i nattelivet og under ældre og dårligere kammeraters indflydelse.

Faderen Christian Jensen kom ind i stuen og hørte om hændelsen. Da han troede, det var sket i Hotel Faxes have, løb han straks derhen og fik bestyrer Andersen med sig. Da Agnes imidlertid ikke var hverken dér eller på sit værelse, løb han hjem og fik nu fra Eigil fortalt, at Agnes lå i skrædder Jørgensens lysthus ved vandtårnet. Christian Jensen løb igen tilbage og fik Kaj Petersen og bestyrer Andersen med sig.

Christian Jensen så ikke selv Agnes' stilling, da han ankom sidst til lysthuset. Her havde de to andre allerede løftet hende op fra gulvet. Pigen blev straks bragt på sygehuset i bil. Christian Jensen troede bestemt på, at sønnen var kommet hjem umiddelbart efter, at det er passeret. De to øvrige involverede herrer forklarede på tremandshold med politimesteren overensstemmende, at de havde fundet pigen liggende således som Eigil forklarede - nemlig med hovedet mellem kassen og døren og liggende udstrakt på ryggen langs med døren og den vestlige side af lysthuset.

Efter at politimesteren havde haft en samtale med sygehusets overlæge klokken 16, og det var oplyst, at Agnes ikke var afgået ved døden, blev anholdtes far tilkaldt. Eigil blev derefter overgivet i faderens varetægt. Der blev hos Eigil nu beslaglagt en revolver med 6 skarpe patroner og et hylster - alt i Eigils besiddelse under anholdelsen. Kun én patron var afskudt, og de øvrige bar ikke tegn på at have været berørt af hanens slagstift.

Medicolegal ligsynsattest

Politiet ønskede særligt oplysninger om tre forhold med denne ligsynsattest: dødsårsag, mulig graviditet og mulig kønssygdom. De ville endvidere høre, om der ud fra skudindgangen i højre tinding kunne drages konklusioner om, hvem der skød. Alt er meget grundigt undersøgt, det må man give dem. Der mangler ikke nogen detaljer. Derimod er detaljerne så intime og private, at jeg vil skåne læserne for det meste. Pointerne må være rigeligt.

Agnes var en kvinde, hvis udseende svarede til alderen. Hun vejede 65 kilo og var 158 centimeter høj. Hun blev beskrevet som i "god ernæringstilstand og kraftigt bygget". Det er vel en fin beskrivelse af en "lille prop". Det er interessant, da hendes søskende også altid var to hoveder lavere end alle andre, men tynde og ranglede.

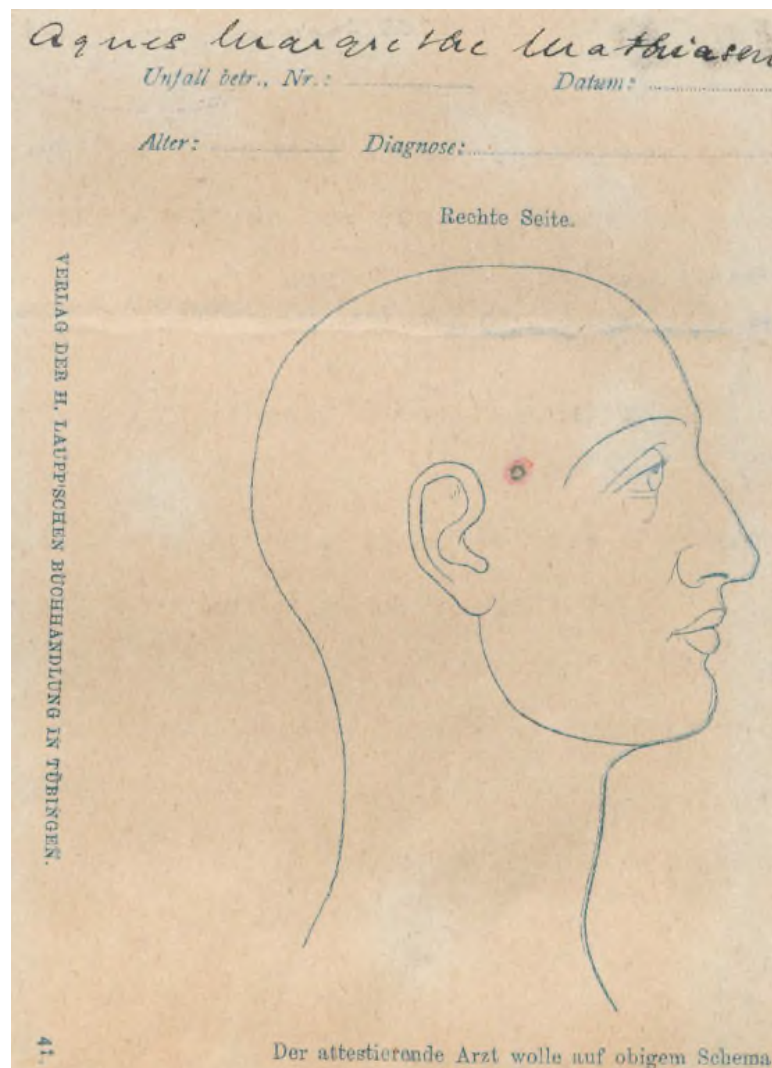
På tøjjet og i underlivet kunne ses frisk blod, som stammede fra menstruation. Der fandtes ingen tegn på graviditet hverken i underlivet eller ud fra brystvorternes farvning, ligesom der heller ikke kan udtrykkes sekret fra brysterne. Der blev ikke fundet mandlig sæd på undertøjet, og sekretet fra skeden kunne i undersøgelsen ikke påvise sædlegemer. Der kunne udelukkes kønssygdom i frisk stadie, men det kunne ikke udelukkes, at samleje havde fundet sted i tidsrummet kort før dødens indtræden.

Skudsåret var placeret 3 centimeter foran højre øres øverste kant, altså i højre med øjenbrynet. Indskudsåbningen var cirkulært på 1 cm i diameter. Selve gennemboringen af huden var 3 mm i diameter. Højre arm var bøjet i albuen, hovedet var bøjet mod højre skulder, højre ben var lamt, og der var bevægelse i venstre arm og ben. Al dette kunne under andre omstændigheder tale for selvmord under andre omstændigheder, men det kunne lige så vel være grundet hendes fald.

Ingen myndighed vidste, hvordan hun lå i lysthuset, da hun blev flyttet af mændene til hospitalet, og da hun faktisk stadig var levende ved ankomsten. Dødsårsagen er konkluderet som skudsår i kranie og hjerne - ingen overraskelse dér. Det drejede sig om et nærskud med en salonpatron af 5-6 mm kaliber. I revolveren var 6 uafskudte patroner og hylster af den afskudte patron. Det afsluttede hendes liv. Men hvem besluttede det for hende? Skudkanalen gik gennem hjernens højre tindingelap, passerede midten lige foran hjernebroen og fortsatte gennem venstre tindingelap.

Retningen var altså skråt

bagud i 45 graders vinkel, lidt nedad. Det konkluderes, at såvel skudsåret som skudkanalens retning svarer til det hyppigste ved selvmord, men det kan dog ikke udelukkes, at hun er blevet skudt af en anden. Som jeg beskriver senere, er dette den mest afgørende konklusion - nok til at sagen skulle være gået videre. Det betyder intet, hvad politiet eller retsmedicinerne *synes* og *anslår*. At ligsynet ikke kan konkludere noget endegyldigt omkring døds måden er den største begrundelse for en retssag.

Sagens gang

Den 8. februar var der afhøring af Eigil og hans forældre enkeltvis.

Eigils moder blev afhørt inden faderen, men faderen fik derefter indskudt, at hans hustruen - på grund af hændelsen - havde fået en så stærk hovedpine og fuldstændig mistet hukommelsen, så hun var lagt i seng under lægebehandling. Derfor ønskede han ikke, at der blev rettet mere henvendelse til hustruen.

Også Agnes' eksforlovede, Christian Jørgensen, kom til afhøring 8. februar.

Den 10. februar blev der foretaget den lovmæssige obduktion af Agnes.

Den 11. februar brugte politiet ressourcer på at afhøre tre beværtningsjere samt tre tjenere om Eigils overtrædelse af beværterloven. Det kom der ingen sigtelse ud af, men så gik der tid med det.

Den 13. februar var der indberettet fra to af Agnes' tidligere pladser, og to øvrige pladser oplyste den 15. februar, hvor også Eigils læreplads udtalte sig. Revolverens sælger blev afhørt samme dag.

Først den 18. februar blev Agnes' far, Niels Julius Mathiesen, indkaldt på politikontoret til afhøring. Dette er en uge efter hendes død, og først nu hørte de om hende fra de nærmeste.

Den 19. februar var der afhøring af Agnes' nye bekendtskab, Iris Schou Christensen, tjenestepigen i Eigils hjem samt genafhøring af Eigils mor.

Den 5. marts blev Eigil genafhørt efter ønske fra statsadvokaten.

Den 8. marts blev bilagene med ny afhøring sendt til statsadvokaten.

Den 10. marts valgte statsadvokaten at droppe sagen.

Efterspil - Agnes' familie

Først 10 dage efter skuddet blev Agnes' far gjort bekendt med detaljerne om, hvad der var sket i sagen. Niels Julius oplyste, at Agnes altid havde været en god og velopdragen pige. Hun var af karakter livlig og livsglad, og der var aldrig i hjemmet

klager over hende - hverken med hensyn til almindelig opførsel eller i sædelig henseende. Niels Julius anede ikke, at hun havde hævet sin forlovelse. De vidste kun, at parret ville gifte sig i sommeren 1926. Forældrene havde aldrig bemærket melankoli eller tungsind hos Agnes, og Niels Julius så ikke sig selv i stand til at udtale sig om, hvorvidt Agnes kunne have begået selvmord. Desværre meddelte han derefter noget, politiet nok satte pris på: hans hustru skulle skånes for politiafhøring, og han henstillede, at der ikke skulle foretages videre i sagen - ej heller skulle der rejses tiltale mod Eigil. Niels Julius tvivlede ikke på rigtigheden af Eigils forklaring.

Det er hjerteskrærende at læse denne samtale. Det blev oplyst af en tidligere arbejdsgiver, at Agnes' mor havde været syg i længere tid, og denne sag havde øjensynligt knækket hende endnu mere. Niels Julius beskyttede sin hustru ved at stoppe forhør og få sagen væk hurtigst muligt. Han nærede ingen forhåbning om at få medhold i nogen retssag, da der allerede var gået en uge, uden de havde hørt noget fra politiet, og da Eigil da allerede var på arbejde igen. To dage senere forsøgte politimesteren også at lukke sagen helt i meddelelsen til statsadvokaten, hvortil der heldigvis blev anmodet om nærmere information, men den lukkes senere uden sigtelser. Jeg vil mene, at Agnes' forældre ikke havde magt eller ret til at beslutte, om en mulig morder skulle sigtes. Det er netop staten, der sigter, så det kan man ikke lægge Niels Julius til last midt i sorgen.

Agnes blev begravet på Assistens Kirkegård i Store Heddinge - senere sammen med sine forældre. Der hviler hun endnu. Agnes' død efterlod et tomrum i den beskedne garverfamilie i Store Heddinge. Jeg er oldebarn til Agnes' yngste bror. Agnes' skæbne trækker tråde frem i historien i nærmest alle grene fra hendes søskende - og gennem hendes forældre.

Agnes' far, Niels Julius, fortsatte som garver ved Berg & Friis, men hans sind blev tungt og trist med årene. I 1937 endte han sine dage ved at hænge sig selv i Højstrupskoven i Lyderslev Sogn. I ligsynsattesten beskrives han som en sund og rask, kraftigt bygget mand. Jeg er i tvivl om, hvorvidt det mulige motiv er fra hustruens udsagn eller et gæt fra politiets side, men han skulle have begået selvmord, da han sikkerligt var bekymret for fremtiden, siden Berg & Friis lukkede deres virksomhed i Store Heddinge og ikke længere havde arbejde til ham. Der er ingen tvivl om, at han begik selvmord, men jeg er sikker på, at Agnes' død spillede ind i hans tankegang hertil.

Agnes' eneste ældre søskende, storebroderen Hans Christian fra 1901, var tættest på hende aldersmæssigt og var én, hun så op til. Han havde udlængsel efter Amerika, hvor deres morbror allerede havde etableret sig i 1905. I 1921 fulgte han drømmen og forsøgte selv at etablere sig. Han kom hjem igen i 1924 og tjente i Højelse sogn lidt nord for Køge, hvor han mødte sin udkårne, Else. Det vil sige, at han var midt i sit livs eventyr og tidlige udformning, da hans nærmeste lillesøster blev revet fra ham, og sorgen i familien udfoldede sig for fuld storm. Han rejste igen til sin morbror i Wisconsin i 1928, hvor morbroderen betalte rejsen. Han blev amerikansk statsborger og kom tilbage kort efter for at tage sin hustru med sig. De blev gift den 2. februar 1930 i Bjæverskov og flyttede til USA for bestandig samme år. Hans Christian vendte aldrig tilbage, og han talte ikke om sin ungdom i Danmark til sine efterkommere. Dog blev hans førstefødte døbt June Agnes Mathiesen i 1932 - uden familien fik navnets historie med. Det har været for smertefuldt for ham.

Søsteren Martha blev født 1907 og boede stadig hjemme, da Agnes gik bort. Hun giftede sig borgerligt med Niels Laurits Jensen i 1928, hvor de overtog gården Damgaard i Lille Heddinge. Hendes datter fik navnet Agnete til mellemnavn, som en hyldest til Agnes, og Martha havde et svært liv, der endte i selvmord ved drukning i 1961. Det var derfor ikke unormalt at ende sit liv således i vores familie, og jeg står helt ved, at det var et livsvilkår for flere familiemedlemmer. Da Martha tog livet af sig, boede hun på aftægt under sin søn, sammen med sin gamle mor, Ane Sofie. Det betyder, at Ane Sofie nu måtte lægge to døtre og en ægtemand i graven grundet selvmord, og derfor blev det for familienarrativet måske endnu vigtigere at kunne få oprejsning i sagen om Agnes for ikke at skære alle over én kam. Ane Sofie gik bort på De Gamles Hjem i Sigerslev i 1963.

Svend Aage Mathiesen blev født 1908 og var tjenestekarl i Hellested, da Agnes blev dræbt. Han vendte tilbage som hjemmeboende derefter. Da han i 1932 ægtede Ester, var han avlsmedhjælper af Tåstrup. Han blev boende i området, og hans førstefødte fik navnet Jytte Marie Agnes Mathiesen.

Poul Ejner Mathiesen fra 1912 og Hertha Marie fra 1914 var kun henholdsvis 13 og 11 år, og må have gået med det helt for sig selv. Jeg ved, Poul mistede en datter og fik en ny med samme navn, men ikke navnet Agnes. Hertha blev gift, men generelt ved jeg meget lidt om deres videre forløb og deres eventuelle påvirkning af Agnes' død.

Min oldefar, Georg Vilhelm Mathiesen, var kun 8 år gammel, da Agnes blev myrdet. Hans ældste bror havde forladt familien for bestandig, og hans søsters påståede selvmord smadrede familiens omdømme. Det må have været særligt svært stadig at være en lille skoledreng i den situation, især når han mistede sin far så skamfuldt som 21-årig. Agnes havde været som en ekstra mor for ham i perioder, hvor moderen var syg. Georg og hans mor har fortalt Georgs to døtre om Agnes fra flere vinkler, og min mormor har derefter genfortalt til min mor og mig. Her er vi så i dag, hvor vi vender historien på hovedet endnu en gang og ser, hvad der kan rystes frem af de gamle stiltiende vedtagne fakta.

Efterspil - Eigils familieliv

Eigils mormor døde den 17. marts 1929, og i 1930 boede morfaderen stadig med sin datters familie. De boede på samme adresse i Faxe, matrikel 64b. Eigils far var stadig slagtermester, og Eigil var hjemmeboende stenhuggersvend. Hans søster Elin giftede sig i 1939 og fik børn nær Hillerød. I 1940 boede Eigils forældre på Præstøvej 6a 1.th. i Næstved som viktualiehandlere. Hans mor døde på Jernbanegade 12 i Næstved den 12. marts 1948, og noget tyder på, at faderen herefter rejste mod datteren Elin. Han døde i hvert fald den 27. januar 1962 som slagtermester på Roskildevej 31 i Hillerød. Han blev gravlagt med sin hustru i Næstved.

Eigil selv giftede sig den 16. februar 1940 med Edith Johanne Marie Johansen fra Kalvehave, men de må være blevet skilt et par år efter. Det fremgår ikke umiddelbart, at der var børn i ægteskabet. Edith giftede sig igen i Vordingborg den 2. oktober 1953 med fraskilte Karl Erling Andersen fra Faxe. Det kunne være interessant at høre fra eventuelle efterkommere fra Eigils første ægteskab, hvad de har hørt om hans ungdom - eller fra senere børn til Edith Johanne.

Eigil giftede sig igen den 14. juni 1947 i Davids Kirke i København, med Grete Vinfred Meyer fra København. De fik en datter i 1948 og en søn i 1951. Eigil havde taget navneforandring den 9. december 1944 i København, og børnene fik derfor hans nye efternavn. Jeg har været i brevkontakt med datteren omkring sagen, men meget kort kunne hun meddele, at hun aldrig har hørt om Agnes fra hverken sin mor eller far, og at hun derfor ikke kan hjælpe mig videre. Ingen nysgerrighed omkring omstændighederne eller informationer om hendes fars liv generelt. Heller ikke fra børnebørnene, som hjalp hende med besvarelsen til mig. Det accepterer jeg naturligvis og udleder deraf følgende: hvis hans kæreste, som han var klar til at gå i døden med, havde begået selvmord for øjnene af ham, efter han selv trak i land med

deres plan, burde han med størst sandsynlighed være blevet ulykkelig og berørt på en ikke-skyldig måde, således at han senere i livet burde have fortalt om den ulykkelige hændelse. Når han ikke har fortalt det til dem, han har haft tæt på sig efter navneforandringen, lader det nærmere til at være en tilsløring af de egentlige begivenheder, som han netop ville gå i døden med.

Christian Jørgensen

Før obduktionen blev forlovelsesringen taget i bevaring. Den var mærket "Kristian 18.08.25", og han fik efterfølgende ringen udleveret, hvilket Agnes' far var indforstået med.

Agnes' eksforlovede var født i Kongsted den 24. juli 1906 som den ældste i en søskendeflok på fire. I folketællingen 1925 var han bagersvend hos bagermester L. P. Jensen i Vordingborg, så derfra har han skiftet plads kort tid efter.

Christian endte faktisk med at blive gift med en Agnes. Den 9. februar 1930 i Faxe Kirke blev "bagersvend af Fensmark" viet til Agnes Valborg Edit Jørgensen fra Hesselager, og samme års folketælling betegner ham som bagermester i Snese. Parret fik en søn i 1932 og en datter i 1936. Ved datterens konfirmation 1950 boede familien på Stormøllevej 13 i Køge. I 1955 var Christian viktualiehandler på Vordingborgvej 15, Hostrup. Sønnen var blevet gift og havde etableret familie. Datteren blev gift 1957 og fik ligeledes børn, men det har ikke lykket mig at finde nulevende familie, der kan fortælle om deres eventuelle overleveringer.

Lokalsamfund og politi

Egentlig efterlod det en usikkerhed i hele lokalsamfundet på Stevns, for hvor var retssikkerheden, når en mulig drabsmand kunne gå fri efter under et døgn? Politiet oplyste tydeligt til pressen, at man ikke kunne afslå, han havde dræbt Agnes, og man måtte vente på hendes vidneudsagn, når hun vågnede - kun for at lade ham gå fri for al mistanke, da hun åndede endeligt ud få timer senere. Med hendes bortgang blev hans forklaring pludselig "uden uoverensstemmelser" og derfor ikke værd at efterforske nærmere. Dødfundne af denne type var ikke hverdagskost, og den dramatiske beretning om hendes såkaldte selvmordsønske, bragte tvivl hos mange omkring Eigils uskyld. Alligevel kunne alle i landet læse om, hvordan sagen blev henlagt. Alle i lokalsamfundet kunne se til, når han fortsatte sit liv som stenhuggerlærling flere år efter. Øjenvidner har berettet, at han blev stor i slaget og under indtagelse af alkohol højlydt erklærede, at han var hævet over loven. Økonomisk har jeg ikke kunne få øje på, at Eigils familie var særligt hævet, så der

må være tale om social kapital og bekendtskaber, da de var lokale modsat Agnes og hendes familie. Var der tale om, at Agnes var ud af en kommunistisk familie, og at politiet ikke anså det som en høj prioritet at bruge ressourcer på denne sag? Mange tanker var oppe og vende i de små hjem. En skygge sænkede sig altså over folks retssikkerhed, og her 100 år senere, gør jeg et forsøg på at finde svar på politiets motiver for deres passivitet.

Det er højst bemærkelsesværdigt, at denne sag blev henlagt så hurtigt, blot fordi offeret endeligt åndede ud på sygehuset. Den 20. februar 1926 skrev politimesteren i Store Heddinge til Statsadvokaten for Sjælland: *"Den hosfølgende sag angående pigen Agnes Margrethe Mathiesen skal jeg, forinden videre foretages, forelægge for statsadvokaturen, med bemærkning, at jeg under sagens behandling har fået det bestemte indtryk, at afdøde har dræbt sig selv, og at den 17-årige lærling, Jens Eigil Frants Jensens forklaring er rigtig, at jeg derfor ikke mener, at der er grundlag for at rejse forundersøgelse mod ham for at have forårsaget eller foranlediget hendes død, at jeg finder det uheldigt, at han afhøres som vidne under et henhold til Retsplejelovens § 1018 optaget forhør særlig også, da jeg ikke venter, at der derved vil fremkomme noget nyt, og at jeg derfor må være tilbøjelig til at indstille, at sagen sluttes, uden at der fra det offentliges side foretages videre i den."*

Det godkendte statsadvokaten dog ikke så ligetil, da han fem dage senere svarede: *"... jeg skal bede Jens Eigil Frantz Jensen nærmere afhørt om, hvorledes og under hvilke nærmere omstændigheder aftalen om, at han og Agnes skulle dø sammen blev truffet, fra hvem forslaget kom og hvad grunden var til, at Agnes ville dø, samt hvad de talte om i lysthuset."* Det tilbagesendes den 8. marts, meget imod politimesterens ønske, og brevudvekslingen vidner om forskellige interesser. Det undrer mig, at politimesteren gik ud fra, at sagen kunne lukkes uden anden begrundelse end hans egne fornemmelser. Retsplejelovens § 1018 giver ret til at optage forhør angående bl.a. dødfundne personer og ildebrande. Statsadvokaten havde indset, at siden Eigil allerede var afhørt, og mange løse ender ses i hans forklaring, burde man færdiggøre afhøringen. At sagen efterfølgende droppes, ses af statsadvokatens svar til politimesteren den 10. marts: *"... man skal meddele, at der ikke fra den offentlige anklagemyndigheds side vil være videre at foretage i sagen."* Det er højst beklageligt, men i det mindste tog statsadvokaten sig den ulejlighed at passe sit arbejde og bede om at få sagen belyst yderligere, inden den blev henlagt. Ja, jeg vil jo nok mene, at der i denne journalsags afhøringer, rapporter og ligsynsattester synes at være begrundet mistanke til at rejse sigtelse, så Eigil burde have prøvet sin uskyld gennem retssystemet. Det ville have være

retfærdigt for alle parter - uanset hvor meget hovedpine, hukommelsestab eller sygdom de to mødre i historien led under grundet hele sagen.

Aviserne

Man skal være påpasselig som slægtsforsker - og som læser generelt - med at hæfte sig for meget ved avisernes udlægning af sager. Også fra gammel tid. I sagen om Agnes blev det nævnt i næsten alle artikler, at de var et kærestepar. I nogle artikler havde han skudt hende, men alle scenarierne for planen var repræsenteret. Det nævnes, at Eigils forældre ikke brød sig om hans forhold til Agnes og endda forsøgte at forhindre deres forhold, men i forhørene fremgår det, at de intet kendte til hende.

Politimuseet

Jeg har haft kontakt til Politimuseet med konkrete spørgsmål.

Mine spørgsmål til jer omhandler mere politiets hierarkier og hvordan man rejste en sag dengang.

- 1. Hvad skulle der til for at rejse en mordsag for en dødfunden?*
- 2. Findes der statistikker over dødfundne i Danmark for perioden?*
- 3. Findes der statistikker for, hvor mange dødfundne, der førte til retssager og dømte, og hvor mange, der førte til afhøringer men henlagt senere?*
- 4. Selvom ofrets familie ikke ville tiltale den mistænkte anholdte, ville det så ikke være statsadvokatens ansvar at stille ham ansvarlig for den mulige gerning ved at føre en retssag?*
- 5. Når den medico-legale ligsynsattest fastholder, at de ikke kan udelukke, hun var blevet skudt af andre, og dødsårsagen beskrives som "mord eller selvmord", vil dette så ikke fordre en retssag?*
- 6. Når den anholdte stadig ikke er dømt ude af efterforskningen, men ofret ligger i koma, er det så kutyme at lade ham blive løsladt i mellemtiden? Han begyndte at arbejde igen kort efter.*
- 7. Agnes og hendes familie kom fra Store Heddinge. Mordet skete i Faxe. Jeg forstår, at det er politikreds 15, under Køge Politi. Kan I give et indblik i hierarkiet og organisationen på daværende tidspunkt?*
- 8. Kender I noget til politiassistent A. P. Elverdam fra Faxe? Han kom til Faxe 1909 som landpolitiassistent og blev overpolitibetjent*
- 9. Hvad kan I sige om statsadvokaten for Sjælland i 1925?*

Her havde jeg nok været optimistisk omkring deres svarformuleringer og uddybning.

Hej Pernille

Du har stillet en lang række spørgsmål:

- 1. Konkret mistanke om mistænkeligt forhold.*
- 2. Ingen statistik*
- 3. Ingen statistik*
- 4. Statsadvokaten bestemmer*
- 5. Det ville føre til en udvidet efterforskning*
- 6. Jeg læser det, som om familien, på en eller anden måde, har haft mistanke om, at hun kunne have selvmordstanker. Det er baggrunden for, at familien ikke ønsker videre foretaget.*

DANSK POLITISTAT Bd. I side 399:

Elverdam, Anders Peter, Landpolitiassistent, f. 27. juli 1881 i Svendborg

Arrestbetjent på Blegdamsvejens arresthus 1.jan. 1904,

Politibetjent i Københavns amts nordre Birk 1. jan. 1905

Landpolitiassistent i Faxe, 15. politikreds, 1. Feb. 1909

Jeg kan ikke [hjælpe] med det øvrige.

Venlig hilsen XXX

PS. er her kun tirsdage

Det er, hvad jeg har at arbejde med. Mailen er besvaret af en omviser og måske bestyrer af Politi-historisk Forening. Til svar nummer 1 kan jeg jo kun konkludere, at politiet ikke har gjort deres arbejde godt nok. Der ER begrundet mistanke for mistænkelige forhold. Det medfører en følelse af kæmpe svigt hos mig på hele familiens vegne, da mord burde være øverst på prioriteringslisten hos politiet både førhen og nu. Især når det slås fast, at statsadvokaten helt afgjort bestemmer, hvorvidt der skal rejses sigtelse, burde det ikke have en indflydelse, når min familie bad om at lade sagen falde. Samtidig med, at denne ansatte mener, at det er familiens tvivl, der fører til Eigils tidlige løsladelse, oplyses det også, at når den medico-legale undersøgelse ikke kunne udelukke mord, burde det have ført til yderligere efterforskning. Ydermere var Eigil jo løsladt flere dage inden udtalelsen fra Agnes' far.

Der er ingen statistikker over sagerne for dødfundne, og det er ærgerligt i forhold til at se sagen i et større billede. Det var en anden tid, og vi bliver stadig bedre til at føre statistik og lære af disse. Hierarkiet og statsadvokaten burde være til at finde oplysninger om, men da jeg skrev en mail til Anklagemyndigheden med ønske om navn på statsadvokaten fra dengang, var svaret meget kort: Statsadvokaten for Sjælland er i dag Statsadvokaten i København, så det er en myndighed med mange ansatte.

Statistikkerne

Selvmoderne nationalt steg i årene 1906-1915, også for Præstø Amt. Det var i hele perioden mere udbredt blandt mænd. Hængning var den mest udbredte metode, hvorefter drukning og skydning lå i samme niveau som andenplads blandt mændene, mens kvinder meget hellere benyttede drukning end skydning. Det var ligeledes atypisk, at selvmord blev begået af "tyende uden for landbruget", så Agnes har ikke været et oplagt selvmord i statistikkerne. Motiv er der også statistik for, men det må være rene gisninger, hvor der højest i fordelingen er legemlig sygdom og tungsind - for mænd også økonomiske bekymringer. Hvis man ser på dødsfald ved uheldige hændelser, er der faktisk statistikker for vådeskud, hvor det for mænds vedkommende er 13 gange så mange som kvinder, simpelthen fordi, mænd oftere var i besiddelse af skydevåben. Dette indikerer dog ligeledes, at mænd somme tider kunne affyre et våben mod en person ved et uheld, ofte under uforsvarlig omgang med skydevåben - også under leg.³

Utilgængelige informationer

Det kunne naturligvis være belejligt at have en statistik over selvmord for de år, der dækker 1926, men Danmarks Statistik har ikke svaret på min henvendelse. Det er dog ikke en afvisning af, at de statistikker eksisterer.

Udover Eigils efterkommere, har jeg uden held forsøgt at række ud til efterkommerne af købmand Kaj Antoni (de to ældste børn var trods alt 8 og 10 år ved Agnes' død) og ekskæresten Kristian Jørgensen. Det ville være interessant at høre deres tanker om Agnes og sagens indflydelse på lokalsamfundet eller deres liv. Jeg har uden held ledt efter politijournalen for Niels Julius Mathiesens selvmord, ligesom Agnes' søster Marthas selvmord. Det ville muligvis danne et tydeligere mønster i familien om et tungsind, eller det kunne afvise den slags social arv.

Jeg ville gerne have fundet et sandsynligt svar på, hvor faderen Niels Julius fik sin kommunistiske tankegang fra. Der har ikke været noget særligt på hans arbejdsplads eller i familien, der peger særligt i den retning, så jeg må midlertidigt konkludere, at det har været et tilfælde blandt alle de politiske og ideologiske strømninger, samfundet bød på i den periode.

Jeg ville have undersøgt det hierarkiske i retssystemet nærmere, men der har ikke været tilgængelige kilder i min søgning eller uddybende svar fra relevante steder at

---

³ Danmarks Statistik, se litteraturliste

spørge. Sagen kan altid få ekstra lag, hvis der kommer hul igennem til at modtage nye informationer.

Årsager til yderligere undersøgelser - altså sigtelse og retssag

- Eigils far løb "forkert" for at finde Agnes, og han nåede først alene helt op på hendes værelse hos købmanden. Kan han have taget noget derindefra?
- Eigils mor hævdede, at hun troede, revolveren var et stykke legetøj. Hvilke 17-årige render med legetøjspistoler?
  - Og hvorfor gik både hun og hendes mand skiftevis over til hotellet på den anden side af gaden for at finde Eigil og bekymret høre om revolveren, hvis de var overbevist om, at det var et stykke legetøj?
- Eigil havde allerede ladet pistolen om eftermiddagen
  - Først kunne han ikke huske, hvornår den blev ladet, men så huskede han, at den var ladet tidlig eftermiddag
- Han skiftede forklaring fra, at han ikke fik selvmordstanker før sen aften, til at han havde det i tankerne allerede tidlig eftermiddag
- Kun den affyrede kugle i revolveren havde været i berøring med hanens stift
  - Altså har han på ingen måde haft revolveren oppe ved egen tinding til affyring
- Agnes' skudsår kan meget vel ligne et, der er forårsaget af en foran stående person
- Agnes' krop er flyttet, inden Eigils far ankom, så vi ved ikke, om mændene har haft en fælles edsvoren hemmeligholdelse om det hændte
- Eigil var i stand til at genoptage arbejdet få dage efter
- Agnes' far blev først afhørt om forløbets detaljer 10 dage efter hændelsen
  - Al håb om retfærdighed var allerede rendt ud for ham, og hans hustru var blevet syg af forløbet.
  - Han ville bare have sagen til at stoppe, når der ingen udsigt var til sigtelse eller dom
  - Han hørte i lokalsamfundet, at Eigil var på arbejde igen
- Agnes sendte penge hjem til sin sparekasse få dage inden skuddet
- Eigil kunne ikke forklare, hvorfor Agnes ville begå selvmord og kom med vage forklaringer om at være for sent ude til at kunne komme hjem til sin arbejdsgiver uden at få skæld ud
  - Men hendes arbejdsgiver ville vel ikke dræbe hende, hvis hun kom sent hjem? Og hun havde stadig sin familie, som hun stod nær. Hun havde sit gode humør, jf. brevet og vidneforklaringer.

- Iris gives som årsagsforklaring på alt, der kunne være dårligt i Agnes' karakter, men de kendte kun hinanden flygtigt en uges tid, og Iris gav en vidneforklaring til Agnes' fordel
- Eigil havde drukket mere alkohol, end han gav udtryk for
- Eigils rute til læge Lau først er ulogisk og tyder mere på en historie, der blev vævet sammen, mens han blev afhørt
- Agnes var ud af en DSU-familie med få midler i en anden by, mens Eigils familie var fast inventar i Faxe og kendte alle højtstående borgere i sit netværk
- Politimesteren forsøgte at få sagen til at forsvinde, hurtigere end statsadvokaten ønskede
- Politiet brugte en hel dags efterforskning på beværterloven i stedet for disse mange løse ender

Eigil skiftede navn efterfølgende - det kunne måske have undret politiet, men jeg ved ikke, om man så kunne genoptage sagen

Mine egne tanker

Eigil fastslog hårdnakket, at han og Agnes aldrig havde haft et kønsligt forhold. Det virker ikke sandsynligt i betragtning af Agnes' brev til Christian og tanken om, at de også tidligere har tilbragt sene nattetimer sammen på Agnes' værelse. Obduktionen var længe før DNA-tidsalderen, så det kan kun fastslås, at hun ikke har haft samleje lige umiddelbart, men det kunne hun have haft længere tilbage. Obduktionen blev først foretaget 2 dage efter hændelsen. Hvorfor var det så vigtigt for Eigil at nægte et kønsligt forhold til Agnes? Jeg kan ikke lade være med at få den tanke, at faderen kan have været med til at skjule beviserne på et samleje op til drabet. Han havde meget travlt med at løbe "forkert" til Agnes' værelse frem for at høre Eigil, hvor Agnes befandt sig. Hvis han løb hurtigt ind og ud for så at løbe tilbage og få den korrekte lokation, kunne han have fjernet klude eller tøjstykker, der vidnede om samleje. Dette skulle så betyde, at han og hans hustru var blevet bekendt med, at der var sket en forbrydelse, så et samleje helst ikke skulle blandes ind i ligningen og forværre tanker om yderligere overgreb. Der var jo også spekulationer i medierne om, hvorvidt Agnes var gravid og havde det som motiv for at begå selvmord. Det var hun ikke, og hvis hun havde følt, hun var gravid, kunne Eigil ikke have nået at være faderen, når de kun havde kendt hinanden 8 dage. Så det kan ikke handle om graviditetsrygter, hvis faderen gav en hjælpende hånd.

Det er tankevækkende, hvor meget vægt forældrene lagde på at understrege Eigils barnlige karakter som et stærkt argument for, at han aldrig kunne have begået dette mord. Jeg må indrømme, at jeg sidder med helt modsatte opfattelse af det karaktertræk: Han tog til bal og drak fra 16-tiden; han tog en ladt revolver med, som han viste frem til alverdens gæster; han manipulerede med en pige - med følelser for ham - til at tage med ham videre, fordi hun blev usikker på hans sikkerhed. Hvad der præcis blev sagt og gjort i det lysthus, får jeg aldrig et endegyldigt svar på, men det lader til, at Eigil har befundet sig i en farlig cocktail af barnligt verdenssyn, dårlige familieforhold og et livstruende stykke "legetøj", som førte konsekvenser med sig, han på ingen måde kunne have forudset. Jeg ved intet om manden. Hans efterkommere har ikke ønsket at medvirke i denne beretning. Jeg har blot en stærk tro på, at der skete et uheld den nat. Et uheld eller en forbrydelse, som aldrig kan komme helt for dagens lys, da politiet ikke fik belyst sagen tilstrækkeligt, mens tid var.

Epilog

Jeg tror ikke, Eigil har haft onde hensigter, men at han muligvis blev overrasket over, at pistolen var for alvor. En tilstand af barnlig følelse af uovervindelig, hvem ved? Måske var han virkelig en koldblodet morder, men jeg tvivler.

Uanset, så ved jeg dette: skulle der være sket en ulykke, som Eigil selv forårsagede, så har han måtte dække over det resten af sit liv. Han har måtte leve med den ensomhed, det giver, at være alene med en så stor, tyngende hemmelighed. Tidligere rejseholdsmand, Tom Christensen, citeres så rigtigt i sin bog "Han fik morderne til at tilstå": *"Jeg har opdaget, at der i os alle er nogle grundlæggende psykologiske mekanismer, som betyder, at vi hver især som én - også drabsmænd - inderst inde er bange for at være alene. Bange for ensomheden. Vi vil gerne ses; vi har brug for, at nogen lytter til os. Derfor tilstår drabsmænd."* Drabsmænd drager ofte en lettelsens suk, når sandheden kommer ud, og al den frygt og angst, de har båret på, giver de slip på, hvis tilståelsen har været længe undervejs. Hvis Eigil dræbte min oldefar søster, så finder jeg en retfærdig straf i, at han har levet i et åbent fængsel resten af sine dage uden mulighed for at lukke nogen ind i sin inderste ensomhed.

Her afslutter jeg min beretning om Agnes. Der er ikke flere døre at åbne, og når en retssag ikke blev ført, er genoprejsning gennem denne beretning det næstbedste. Jeg håber inderligt, at den samlede familie kan læse dette med et smil på læben, der

udspringer af genkendte familiedynamikker og en retfærdig stemme i offentligheden for et kært familiemedlem.

Anvendte kilder

Arkiv.dk

Mediestream.dk

Hjælp fra Faxe Kommunes Arkiver

Hjælp fra Stevns Lokalhistoriske Arkiv

Information fra efterkommere

Uddrag af avisartikler fra mediestream.dk

Aftenbladet 09.02.1926

Berlingske Politiske og Avertissementstidende 09.02.1926

Bornholms Avis og Amtstidende 09.02.1926

B.T. 09.02.1926

Folkets Avis 09.02.1926

Fyens Socialdemokrat 10.02.1926

Haslev Avis 08.02.1926

Hejmdal 12.02.1926

Helsingørs Avis 09.02.1926

Horsens Avis 10.02.1926

Horsens Socialdemokrat 09.02.1926

Horsens Socialdemokrat 10.02.1926

Jyllandsposten 10.02.1926

Kalundborg Avis 09.02.1926

Kalundborg Avis 11.02.1926

Korsør Avis 09.02.1926

Middelfart Venstreblad 10.02.1926

Nationaltidende 09.02.1926

Randers Dagblad og Folketidende 09.02.1926

Ringsted Folketidende 10.02.1926

Roskilde Dagblad 09.02.1926

Skagens Avis 10.02.1926

Sorø Amts Dagblad 09.02.1926

Sydsjællands Social-Demokrat 08.02.1926

Østsjællands Folkeblad 06.02.1926

Østsjællands Folkeblad 08.02.1926

Østsjællands Folkeblad 09.02.1926

Østsjællandsk Folkeblad 17.02.1926

Århus Stifts Tidende 09.02.1926

Det Statistiske Departement. Danmarks Statistik. Statistiske Meddelelser. 4. række, 52. bind, 1. hæfte. *Selv mord og dødsfald ved ulykkelig hændelse i årene 1906-1915.*

Arkivalier

Statsadvokaten for Sjælland: Journal (1919-1981) 8: 1926 1 - 3490

Køge Politi, Afdelingskontoret i Store Heddinge: Journalsager (1920-1945) XIV.b-21: 1926 I 1 - I 200

Køge Politi, Afdelingskontoret i Store Heddinge: Journalsager (1920-1945) XIV.b-79: 1937 I 401 - I 525